

joče se mesto, vkraj ktereга stoji veliko poslopje s cerkvijo in bliskajočim se nad njo zvonikom.

Zdaj zabrenčé glasovi zvonov od stolpiča, in svečano razlega se njih dón, ter odmeva prek doline in iznad brega.

Pastirji dvignejo glave iz zelene trave, in starejši med njimi reče: „Kako bolnice pri usmiljenih sestrah v K— pogosto mrjó! Ni še zdavnej, kar so eno zakopali, in čujte! že zopet se je druga poslovila s svetom“.

„Se je že naveličala živeti, toraj se je rajši prese-lila v nebo“ — reče mlajši pastirček, naslonivši se z laktom v zemljo.

„E, da je tako lahko umreti, kadar se komu svet pristudi, pokazal bi bil življenju tudi že jez zdavnej figo“ — nadaljuje stavec.

„Bogme, lahko je umreti, al težko živeti, moj stričnja!“ — dostavi mlajši.

„Dobro govoriš, momče“, oglasi se zdaj poleg pastirjev neka beračica, težko dihajoča in komaj stoječa, opiraje se na debelo gorjačo.

Pastirji ozró se okrog, ter ugledajo poleg sebe stati osuhlo blede žensko, ki jih je pozdravila s hripavim glasom: „Hvaljen bodi Jezus Kristus“.

„Na vekomaj! Amen!“ odzdravijo pastirji, ter nekako preplašeni švignejo naglo na kviško.

„Brez zamere, prijatli! kako mesto je tam-le doli v podnožji gričev“ — zavpraša neprestano kašljajoča ženska.

„To je mesto K—.“ — odgovori mlajši.

„In veliko poslopje kraj mesta?“ — zavpraša še dalje beračica.

„Samostan in bolnišnica usmiljenih sestrá“ — pravi pastir.

„Usmiljenih sestrá?“ — naglo reče žena, in zatem tiho dodá: „tedaj bi mogla tudi morebiti jez najti ondi mali prostorček, kjer mi bi bilo mirno umreti“.

Stari pastir, dovolj neobtesan in surov mož, gledajoč jo prek strani, reče: „O, umreti je na vsakem mestu pripravno; a tudi tukaj-le, ako se ti tako zdéha po smrti“.

Beračica ga žalostno pogleda; v očéh se jej bere, da jej ta odgovor ni všeč, vendar nič ne reče, ampak hrepeljivo se ozira v dolino.

„Želite morebiti tje doli?“ — zavpraša jo mlaji pastir.

„Oh! — dá, dá; al sem žejna — strašno sem žejna; noge se mi šibijo, a prsi, prsi...“ — in zopet težko zakašlja.

Mladi pastirček seže v svojo torbo, vzame iz nje tikvico (bučno čutaro) z vodo ter jo podá bolnici.

Ženska hrepeneče pritisne vodno posodo k trepejočim ustnicam, in v globokih požirkih sprazne vso čutaro. Polna iskrene hvaležnosti podá pastirčku prazno tikvico nazaj, rekoč: „Bog ti plačaj, dober dečko; poživil in okrepečal si mi z hladno studenčnino usehlo teló. Na tvojo zadnjo uro naj ti to povrne Bog. Oh, da bi mi bilo le še moč priti do samostana“.

Milosrčnemu mladenču se bolna ženska v srce zasmili, podpre jo toraj z roko in reče: „Hajdi, popeljati in spremi vas hočem tje doli... samo ne izdihnite mi duše med potjo; v samostanu imate prostor za to; saj vam je ravno danes ena bolnica spraznila mesto svoje“.

Beračica se nasloni dečku na rame, in on jo pazno in varno pelje raz goro v dolino. Prišedša polagoma do samostanskih vrat potegne pastir naglo za zvonec. Vrata se odpró, pastir izroči na smrt bolno žensko vratarici, potem pa se na kratko poslovi ter pobriše jo tako plaho in jaderno nazaj k čedi, kakor da bi smrt njemu samemu že bila za petami. (Dal. prih.)

V zedinjenji je moč.

Prilika.

Neki mož je popotoval med hribi, in prišel je v kraj, kjer se je bila velika skala na pot zavalila ter jo prepregla vso, in zunaj poti se ni móglo nikakor mimo niti na levo niti na desno.

Mož videvši, da ne more naprej zavoljo skale, skuša odriniti jo, da bi si pot napravil; veliko se je pri tem delu trudil, pa vse njegovo prizadevanje bilo je zastoj.

To videvši se vsede poln žalosti in pravi: Kaj bo z menoj, kedar noč pride in me vjame v tej puščavi brez hrane, brez zavetja in brez kake brambe o dôbi, ko gré divja zver ropa si iskat?

In ko v to zamišljen, ne vé, kaj bi storil, pride drug popotnik, in storí, kar je storil prvi, in ko čuti, da je prešibek odriniti skalo, vsede se molcé in glavo nagne.

In za tem so prišli mnogi drugi, in nobeden izmed njih ni mogel skale odriniti, in strah vseh je bil velik.

Poslednjič reče eden izmed njih drugim: Bratje moji, kar ni mogel nobeden izmed nas samotež storiti, kdo vé, ali ne bomo vsi skup storili?

In vzdignili so se in vsi skup so se uprli v skalo, in skala se je odmaknila, in so šli naprej veseli po svoji poti. —

Popotnik je človek, potovanje je življenje, skala so nadloge, ki ga zadevajo na vsaki stopinji njegovega potovanja.

Noben človek ne bi mogel sam te skale odmakniti, al zedinjena moč jo zavalí na stran, da je pot prosta onim, ki v kup potovajo.

Dopisi.

Iz Gradca 3. sept. (Tretji zbor avstrijskih ljudskih učiteljev) smo imeli letos tukaj v Gradcu. Če ga primerjamo s prvim zborom na Dunaji, reči moremo, da je bil mirnejši in ne tako razuzdan kot uni, vendar se je tudi ta razhajal v duhu onega liberalizma, čegar cvet še ni rodil sadú. Nemški in ogerski učitelji so imeli veliko besedo, Hasner in Etvös sta se slavila. V prvem zboru se je obravnavalo dvojno vprašanje: „kakošna pravila naj so podlaga nauku“ in „kakošne naj so knjige, da vstrežajo potrebam ljudske šole?“ V 1. vprašanji se je veliko kramljalo: nauk naj izreja, naj bo živ, vsestransk itd.; verski nauk dozdej ni bil pravi; on je dozdej Boga iskal zunaj nature, ne pa v realnem svetu itd. — V drugem vprašanji se je povdarjalo, da vse sedanje šolske knjige niso piškavega oreha vredne; enkrat so bile samo molitvenske — kdor pa zmiraj moli, nikoli ne moli, — za letom 1848. je svobodnejši duh vel v njih, potem se je vklanjalo naturi, pa tako, da otroci niso teh knjig razumeli; potem so otrokom hoteli domoljubje vcepiti; šolska knjiga naj nikoli ne bo učna, nego pomočna knjiga; ena šolska knjiga za vse dežele ne more dobra biti. Šolske knjige naj si pišejo učitelji sami, drug jih ne zná. — Drugi dan je prišlo na vrsto vprašanje zarad plače učiteljev in kar je s tem v zvezi. Vrednik Jessen iz Dunaja je bil poročevalec. On začne s §. 50 nove šolske postave, ki se glasi: „Učitelji naj so tako plačani, da jim ni treba zraven učiteljstva še družih dohodkov si iskati“. To pa je le lepa beseda dozdej, od ktere se nič odgrizniti ne dá; potem stavi 14 toček, ki so bile vse sprejete razun ene, ki je nasvetovala, da naj učitelj pravico ima, vsak čas v pokoj iti; najmanjše plačilo naj je 600 gold. učitelju, podučitelju pa 400; ni dosti,